

*До разової спеціалізованої вченої ради
Донецького державного університету
внутрішніх справ
25000, м. Кропивницький, вул. Велика
Перспективна, 1*

ВІДГУК

офіційного опонента – доктора юридичних наук, професора

ГУРЖІЯ Тараса Олександровича

на дисертаційну роботу Маслянка Сергія Вікторовича за темою:

«Адміністративно-правовий статус особи, яка керує транспортним засобом», представлену на здобуття наукового ступеня доктора філософії у галузі знань 08 «Право» за спеціальністю 081 «Право»

Актуальність дослідження. Повномасштабна війна з «рф» зачепила кожен сферу нашого життя. Вона стала викликом для національної цілісності й безпеки, економічного, соціального і культурного розвитку країни, загрожуючи життю мільйонів українців. Збереження та розвиток людського капіталу, фізичне повернення частини населення, яка перебуває нині за кордоном та її реінтеграція в суспільство, вимагає гарантій безпеки, зокрема і безпеки на дорогах. За статистикою Національної поліції України рівень дорожньо-транспортної аварійності за підсумками 2023 року сягнув вгору за всіма показниками: +26,9% – ДТП із загиблими та/або травмованими, +9,4% – загиблих, +27,5% – травмованих. Лише від цього лиха в країні загинуло понад 3 тис. осіб. Не дуже кардинально змінилася ця тенденція і в 2024: за два квартали поточного року +10,5% – ДТП з постраждалими, +2,6% – загиблих, +9,9% травмованих. Однак кількість і тяжкість ДТП хоча і є визначальними критеріями стану безпеки дорожнього руху, але не єдиним чинником, якщо розглядати ці суспільні відносини як комплексний об'єкт правового регулювання. Здійснюючи функцію регулювання суспільних відносин у сфері дорожнього руху, держава визначає зміст прав і свобод фізичних і юридичних осіб, межі їх здійснення, встановлює заборони та відповідальність за їх порушення. Значна частина з цих осіб вступають у зазначені правовідносини у зв'язку з керуванням різними видами транспортних засобів, у зв'язку з чим здобувають чи мають здобути у передбаченому законодавством порядку спеціального адміністративно-правового статусу. Мусимо констатувати, що таке адміністративно-правове регулювання не завжди видається досконалим, а іноді, умовно кажучи, не встигає за змінами, що відбуваються у навколишньому світі, зокрема поява нових видів транспортних засобів,

безпілотний спосіб керування ними тощо.

Наявність теоретичних прогалин і колізій в нормативному регулюванні адміністративно-правового статусу осіб, які керують транспортним засобом негативно позначається на характері реалізації ними прав і обов'язків, правозастосовної та судової практики. Крім того, у ряді випадків ці прогалини опосередковано здатні негативно впливати і на безпеку дорожнього руху, стаючи об'єктивними та/чи суб'єктивними факторами маргіналізації учасників дорожнього руху чи безвідповідального ставлення ними до своїх обов'язків щодо безпечного керування транспортними засобами тощо.

Виступаючи предметом самостійного адміністративно-правового регулювання, ці питання потребують постійного наукового моніторингу. Водночас дана категорія учасників дорожнього руху, а саме – особа, яка керує транспортним засобом до тепер не здобула ані належної уваги з боку законодавця, ані наукової спільноти. Вказане цілком обумовлює постановку визначеного у рецензованій дисертації наукового завдання для окремого дослідження в галузі адміністративного права, підкреслює її актуальність та своєчасність.

Зв'язок роботи з науковими програмами, планами, темами. Дисертаційну роботу Маслянка С.В. виконано відповідно до науково-дослідної теми ДонДУВС «Реалізація правоохоронної, соціальної та сервісної функції держави в діяльності підрозділів системи МВС України» (державний реєстраційний номер 0120U105670). Окремі наукові положення та здобутки дисертації корелюються із завданнями Державної програми підвищення рівня безпеки дорожнього руху в Україні на період до 2023 року, затвердженої Постановою Кабінету Міністрів України від 21.12.2020 р. № 1287 (в частині забезпечення дотримання зобов'язань України за міжнародними договорами у сфері безпеки дорожнього руху та за Директивами ЄС), Плану дій «Україна – Європейський Союз», схваленого Кабінетом Міністрів України від 12.02.2005 р. (в частині забезпечення реалізації змін до законодавства України про адміністративні правопорушення на основі європейських стандартів).

Наукова новизна представлених теоретичних та/або експериментальних результатів проведених здобувачем дослідження. Предметом дослідження є адміністративно-правовий статус особи, яка керує транспортним засобом. Відповідно мету дослідження у дисертації сформульовано як визначення поняття, сутності складових елементів та особливостей реалізації адміністративно-правового статусу осіб, які керують різними категоріями транспортних засобів та, виходячи з сучасних реалій, формулювання висновків і пропозицій щодо його вдосконалення.

Наукова новизна результатів наукового дослідження, наукових оцінок,

пропозицій і рекомендацій, теоретичних узагальнень та висновків, які складають основний зміст дисертації Маслянка С.В., значною мірою зумовлюється актуальністю дослідження та обраним напрямом і полягає в тому, що дисертація є одним з небагатьох у вітчизняній адміністративно-правовій науці актуальним (сучасним) комплексним дослідженням, присвяченим розгляду питань адміністративно-правового статусу осіб, які керують транспортними засобами, а також виробленню науково обґрунтованих пропозицій щодо вдосконалення чинного законодавства у цій сфері.

У дисертації висунуто низку положень, нових для теорії та важливих для юридичної практики. Зокрема заслуговує на увагу проведений у роботі поділ підстав керування транспортними засобами на правові та фактичні (с. 216). Виділення дисертантом фактичних підстав керування транспортним засобом і їх подальший поділ на законні та незаконні, дозволило авторові побачити низку теоретичних прогалин і колізій в нормативному регулюванні адміністративно-правового статусу осіб, які керують транспортними засобами без належних на те законних підстав, що своєю чергою негативно позначається на характері реалізації ними прав і обов'язків, правозастосовної та судової практики і сформулювати пропозицію розширити дію статтю 16 Закону України «Про дорожній рух», яка стосується основних прав та обов'язки водія транспортного засобу на всіх осіб, які керують транспортними засобами, незалежно від правових підстав та фактичних обставин такого керування.

Розроблена за результатами дослідження авторська систематизація та класифікація осіб, які керують транспортними засобами (с. 216-217), з одного боку розширює теоретичне уявлення про різноплановість їх правового статусу як учасників дорожнього руху, з іншого – створює передумови для комплексного аналізу досконалості визначення у нормах чинного законодавства їх прав і обов'язків, а також цілеспрямованого усунення наявних прогалин адміністративно-правового регулювання.

Наукова робота містить додаткове обґрунтування на користь приведення вітчизняної термінології в частині визначення поняття «водій» до вимог міжнародно-правових актів – «будь-яка особа, яка керує транспортним засобом, автомобілем і т. ін.» (с. 217), що є необхідним кроком на шляху усунення юридично-семантичних розбіжностей у правовому статусі будь-якої особи, яка керує механічним транспортним засобом. Позиція дисертанта з цього питання ґрунтується на ретельному аналізі міжнародно-правових норм та вітчизняної судової практики, що, не зважаючи на існування подібних висновків у публікаціях інших науковців, робить отримані авторські результати не лише змістовними, а й порівняно з іншими унікальними.

Позитивним моментом виконаної проведеного дослідження є те, що

здобувач зробив вагомий вклад у розвиток низки категоріальних понять адміністративно-правової науки, які стосуються основних елементів адміністративно-правового статусу та правосуб'єктності фізичної особи. У дисертації на високому науковому рівні проводиться вивчення характеристик та особливостей прояву спеціальної адміністративної правоздатності, дієздатності і деліктоздатності особи, яка керує транспортним засобом, як учасника адміністративно-правових відносин. Своєю чергою, це дозволило авторові сформулювати низку нових наукових положень та дефініцій, зокрема понять «адміністративна правосуб'єктність особи, яка керує транспортним засобом» (с. 217), спроба окреслити поняття «адміністративна правоздатність особи щодо керування транспортним засобом» (с. 217) тощо.

Слушними є висновки дисертанта щодо видів адміністративної правоздатності особи щодо керування транспортними засобами (повна та обмежена (с. 218)), та видів адміністративної правосуб'єктності особи, яка керує транспортними засобами (часткова, неповна, повна, обмежена (с. 218)). Серед іншого, в результаті обґрунтування такого видового поділу здобувач надає відповіді на злободенні питання удосконалення практики застосування наявних у законодавстві адміністративних стягнень, заходів забезпечення провадження у справах про адміністративні правопорушення, інших адміністративних заходів впливу.

Потребує підтримки підготовлені пропозиції щодо включення до Положення про порядок видачі посвідчень водія та допуску громадян до керування транспортними засобами в Україні вимоги отримувати кандидатами у навчання відповідного дозволу (свідоцтва), що де-юре закріплюватиме їх часткову дієздатність брати участь у керуванні транспортним засобом під час практичного навчання; додаткових обмежень для водіїв зі стажем до 2 років (с. 219).

Сформульовані в роботі положення мають авторський характер і репрезентують результати проведеного аналізу міжнародного законодавства, нормативної бази деяких інших країн світу, судової практики щодо правового закріплення та правореалізації адміністративно-правового статусу осіб щодо керування різними видами та категоріями транспортних засобів, а також індивідуальне бачення перспектив удосконалення цього адміністративно-правового інституту як в теоретичному, так і в прикладному сенсі. Останнє може втілюватися в покращенні адміністративно-правового регулювання статусу зазначеної категорії учасників правовідносин, підстав допуску до керування транспортними засобами, а також суспільно обумовлених обмежень реалізації відповідного спеціального права тощо. На мій погляд, крім розв'язання поточних проблем правозастосування у даній сфері правовідносин,

отримані у дисертації висновки становитимуть плідне підґрунтя для подальших досліджень та напрацювання проєктів удосконалення правової бази з даної проблематики в Україні.

За результатами перевірки дотримання здобувачем академічної доброчесності з використанням онлайн-сервісу «StrikePlagiarism.com» (5/29/2024) академічного плагіату у дисертації «Адміністративно-правовий статус особи, яка керує транспортним засобом» не виявлено.

Ступінь обґрунтованості і достовірності наукових положень, висновків і рекомендацій, сформульованих у дисертації. Сформульовані в дисертації наукові положення, висновки і рекомендації (с. 88-90, с. 171-172, с. 214-215, с. 216-219) є достатньо обґрунтованими з точки зору логіки та методології наукового дослідження. Їх отриманню передувала значна робота з аналізу наукових джерел, в яких висвітлюються питання дослідження інституту адміністративно-правового статусу, адміністративної правосуб'єктності та її окремих елементів, прав та обов'язків учасників дорожнього руху, підстав та порядку допуску до керування транспортними засобами, реалізації адміністративної відповідальності та інших заходів адміністративного примусу до осіб, які керують транспортними засобами.

Наприклад, у підрозділі 2.1 Маслянко С.В. детально аналізує семантику та зміст понять «керування транспортним засобом», «водій» (с. 29-35, с. 39-44), міжнародно-правові та національні підстави допуску до керування транспортними засобами в Україні. Дисертант бере до уваги приписи низки визначальних нормативно-правових актів, в тому числі Віденської конвенції про дорожній рух, Законів України «Про дорожній рух», «Про автомобільний транспорт», Правил дорожнього руху України, затверджених Постановою Кабінету Міністрів України від 10.10.2001 р. № 1306 (з подальшими змінами), Порядку приймання іспитів для отримання права керування транспортними засобами та видачі посвідчень водія, затвердженого Постановою Кабінетом Міністрів України від 08.05.1993 р. № 340 (з подальшими змінами) тощо. Авторська позиція щодо цих аспектів формується з урахуванням статистичних даних Національної поліції (щодо окремих адміністративних правопорушень, пов'язаних з керуванням транспортними засобами), судової позиції, закріпленої в рішеннях та роз'ясненнях судів різної інстанції.

При формулюванні окремих положень і висновків дисертант бере до уваги практику Європейського суду з прав людини. Так у підрозділі 2.4 дисертант враховує практику ЄСПЛ при з'ясуванні природи та особливостей адміністративної деліктоздатності. За позицією ЄСПЛ (рішення у справі «Stummer v. Austria» від 07.07.2011 р.) втручання повинно забезпечити «справедливий баланс» між вимогами загального інтересу суспільства та

вимогами захисту основоположних прав особи». Концептуально відповідальність є вираженою реляційною системою прописування в нормах (правилах) очікування дії або її результату. Цей підхід дозволив авторові створити аналітичну основу для розуміння теорії деліктоздатності, яка не просто базується на концепціях виховання правомірної поведінки чи відплати за скоєне правопорушення, а як здатність особи усвідомлювати сенс особистої відповідальності за свою поведінку, значення інституту юридичної відповідальності як соціального регулятора та очікувати настання передбачених заходів впливу (санкцій) за скоєне чи плановане правопорушення (с. 158).

У підрозділі 3.2 Маслянка С.В. дуже детально дослідив (на прикладі досвіду інших країн світу як-то: США, Японії, Австралії, Великої Британії, Німеччини, Швейцарії, Угорщини, Естонії, Китаю та деяких інших держав) сучасні нормативно-правові новації допуску до використання на вулично-дорожній мережі загального користування транспортних засобів зі штучним інтелектом (різного ступеню автономності) (с. 193-197); у підрозділ 3.1 – безпосередній порядок отримання права керування транспортними засобами (с. 175-187), що дозволило авторові сформулювати низку цікавих та актуальних висновків, спрямованих з перспективою удосконалення адміністративно-правового регулювання аналогічних суспільних відносин в Україні.

Обґрунтованість положень, сформульованих у дисертації, підтверджується також критичним аналізом наявних літературних джерел юридичного, методологічного, філософського спрямування із зазначеної проблематики. Нормативну основу дисертаційної роботи становлять нормативно-правові акти України, міжнародно-правові та окремі нормативні акти зарубіжних країн у сфері реалізації адміністративно-правового статусу осіб, які керують транспортними засобами як учасників дорожнього руху та окремих суб'єктів адміністративного права. Отриманий інформаційний матеріал «наситив» наукову працю Маслянка С.В. емпірикою, необхідною для проведення критичного аналізу і формування її власних узагальнень, обґрунтованих і достовірних наукових положень, висновків і рекомендацій.

Рівень виконання поставленого наукового завдання та оволодіння здобувачем методологією наукової діяльності. Подана до захисту дисертація Маслянка С.В. характеризується системним підходом до предмету дослідження та має завершений вигляд. Завдання сформульовані відповідно до мети та зумовлені об'єктом і предметом дослідження. Структура повністю відповідає цілям і завданням дослідження, дозволяє послідовно розглянути всі проблеми, визначені автором роботи. Обґрунтованість наукових положень дисертації, їх достовірність і новизна об'єктивно забезпечена методологічною базою проведеного дослідження, опрацюванням значної кількості емпіричного

матеріалу, міжнародних і національних нормативно-правових актів у сфері нотаріальної діяльності, державної реєстрації та фінансового моніторингу, застосуванням методологічної науки адміністративного права і методичних прийомів аналізу поставлених проблем, відповідною апробацією отриманих результатів, а також тим, що аналіз різноманітних аспектів досліджуваної проблематики призводить до однакових висновків.

В основу методології цього дослідження покладена система загальнонаукових та спеціальних методів і підходів наукового пізнання правових явищ. Завдяки використаним під час дослідження діалектичному, логіко-семантичному, формально-логічному, статистичному, порівняльно-правовому методам, а також методам аналізу і синтезу, абстрагування та узагальнення, прогнозування було отримано низку висновків, які мають теоретичне та прикладне значення для вирішення наукових завдань.

Відповідно до п.п. 8 та 9 Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії основні наукові положення та результати дисертаційного дослідження Маслянка С.В. висвітлено у 12 публікаціях: 5 наукових статтях, надрукованих у наукових виданнях, включених на дату опублікування до переліку наукових фахових видань України, а також у 7 тезах доповідей на науково-практичних конференціях. Три статті, у яких висвітлюються наукові результати дисертації підготовлені здобувачем одноосібно, дві – у співавторстві (при цьому особистий внесок здобувачки в публікаціях, підготовлених у співавторстві, становить не менш як 50%, ідеї та розробки співавторів у дисертації не використовувалися) та опубліковані у наукових виданнях, включених на дату опублікування до переліку наукових фахових видань України:

1. Маслянюк С. В. Поняття та правові підстави керування транспортним засобом в Україні. *Таврійський науковий вісник. Серія: Публічне управління та адміністрування*. 2021. № 4. С. 110–116. DOI: <https://doi.org/10.32851/tnv-pub.2021.4.16>.

2. Маслянюк С. В. Поняття «водій» та «особа, яка керує транспортним засобом»: їх співвідношення та проблеми нормативно-правового визначення. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2021. № 4. С. 180–184. DOI: <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2021.04.31>.

3. Веселов М. Ю., Нестеренко О.М., Маслянюк С. В. Проблеми юридичної визначеності під час розгляду судами справ про адміністративні правопорушення, пов'язані з керуванням транспортними засобами у стані алкогольного сп'яніння. *Правовий часопис Донбасу*. 2022. № 2(79). С. 48–57. DOI: <https://doi.org/10.32366/2523-4269-2022-79-2-48-57>. Особистий внесок

здобувача: визначені деякі прогалини у національному законодавстві, які неповною мірою корелюються з принципом юридичної визначеності, що значно ускладнює об'єктивність правової кваліфікації діянь особи, яка керує транспортним засобом у стані (чи з ознаками) алкогольного сп'яніння.

4. Веселов М. Ю., Маслянюк С. В. Проблеми здійснення примусового відчуження транспортних засобів за правопорушення, пов'язані з керуванням у стані сп'яніння в умовах правового режиму воєнного стану. *Правова держава*. 2022. № 46. С. 51–61. DOI: <https://doi.org/10.18524/2411-2054.2022.46.257807>. Особистий внесок здобувача: визначені юридичні та фактичні обставини, за яких в умовах правового режиму воєнного стану може здійснюватися примусове відчуження транспортних засобів, що належать приватним особам.

5. Маслянюк С. В. Поняття адміністративної правосуб'єктності осіб, які керують транспортними засобами, та її значення у визначенні їхнього адміністративно-правового статусу. *Правовий часопис Донбасу*. 2023. № 1(82). С. 39–45. DOI: [10.32782/2523-4269-2022-82-1-1-33-38](https://doi.org/10.32782/2523-4269-2022-82-1-1-33-38).

Усі публікації відповідають вимогам щодо наявності обґрунтування отриманих наукових результатів відповідно до мети статті (поставленого завдання) та висновків, а також опублікування не більше ніж однієї статті в одному випуску (номері) наукового видання. Крім того усі статі мають активний ідентифікатор DOI (Digital Object Identifier).

Аналіз цих наукових публікацій дозволяє стверджувати, що Маслянюк С. В. оволодів методологією наукової діяльності, а у представлених статтях та тезах репрезентовано основні результати проведеного дисертаційного дослідження.

Дискусійні положення та зауваження до змісту дисертації. В цілому робота справляє позитивне враження. Однак, як будь-яка творча праця дисертація Маслянюк С. В. не позбавлена деяких дискусійних положень чи тверджень, які потребують додаткових роз'яснень, уточнень чи обґрунтувань.

1. На нашу думку, предмет, а відповідно і тему дослідження доцільніше було б звужити до з'ясування адміністративно-правового статусу особи, яка керує механічним транспортним засобом. Визначення терміну «особа, яка керує транспортним засобом» (с. 216) є занадто широким і може спричинити правову невизначеність у випадках, коли буде потрібно надавати правову оцінку діянням, умовно кажучи, водіїв (осіб, які керують механічними транспортними засобами) та осіб, які керують іншими видами немеханічних транспортних засобів. Уявляється, що адміністративна правосуб'єктність цих двох категорій учасників дорожнього руху має суттєві відмінності. Як наслідок, з цього приводу виникає низка закономірних питань щодо окремих результатів дослідження:

- по-перше, зі змісту авторського визначення адміністративної правоздатності особи щодо керування транспортними засобами (с. 217) випливає, що наведене стосується лише тієї категорії осіб, які керують механічними транспортними засобами, оскільки набуття такої «можливості (здатності) індивідуума» у наведеній дефініції дисертант пов'язує з отриманням спеціального права на керування, яке за національним законодавством передбачено для механічних транспортних засобів;

- по-друге, у складі адміністративної правосуб'єктності особи, яка керує транспортними засобами здобувач слушно виокремлює наявність загальної та спеціальної дієздатності (с. 218). Особливості і навіть види спеціальної адміністративної дієздатності особи, яка керує саме механічним транспортним засобом дисертантом розкрито детально, в той час, як особливості загальної правосуб'єктності осіб, які керують іншими видами транспортних засобів залишилися без поглибленого аналізу.

2. За результатами дослідження у підрозділі 1.2 дисертант пропонує авторську систематизацію та подальшу класифікацію осіб, які керують транспортними засобами. Серед осіб, які керують транспортними засобами на законних підставах в окремих підгрупах здобувач виділяє «фахівців з навчання (інструкторів з водіння)» та «осіб, які навчаються водінню»:

- по-перше, слід наголосити, що у чинному законодавстві (наприклад, ч. 5 ст. 15 Закону України «Про дорожній рух», Порядок підготовки, перепідготовки і підвищення кваліфікації водіїв транспортних засобів, затверджений постановою Кабінету Міністрів України від 20 травня 2009 р. № 487) використовується термін «спеціаліст» з навчання керуванню;

- по-друге, в контексті того, що мета рецензованого дисертаційного дослідження полягає у тому, щоб визначити особливості реалізації адміністративно-правового статусу осіб, які керують різними категоріями транспортних засобів у роботі було б доцільно з'ясувати, який обсяг правосуб'єктності мають ці категорії осіб під час спільного керування транспортним засобом під час навчальної їзди.

3. У підрозділі 2.1 дисертант дуже ґрунтовно підійшов до з'ясування поняття та особливостей адміністративної правосуб'єктності осіб, які керують транспортними засобами. Зроблено цілком правильний умовивід про спеціальний характер адміністративної правосуб'єктності даної категорії осіб. Водночас запропонована у висновках (стор. 217) автором дефініція не відбиває усіх істотних ознак та елементів цього поняття. Зокрема, у дисертації адміністративна правосуб'єктність особи, яка керує транспортним засобом визначається як здатність фізичної (приватної) особи бути суб'єктом правових відносин у сфері безпеки дорожнього руху лише «під час керування

транспортним засобом на вулично-шляховій мережі країни», що фактично втілює тільки один з елементів правосуб'єктності – адміністративну дієздатність, залишаючи поза увагою особливості втілення інших елементів, як-то правоздатності та деліктоздатності. Хоча в останньому абзаці підрозділу 2.1 (стор. 109) дисертант цілком слушно наголошує, що адміністративна правосуб'єктність особи, яка керує транспортним засобом, насправді є досить складним адміністративно-правовим механізмом в соціальних відносинах та залежить від багатьох складових елементів, що дає підстави стверджувати, що правосуб'єктність особи щодо керування транспортними засобами виникає ще до початку отримання відповідного права і навіть до безпосереднього керування.

4. В уявленні деяких науковців правосуб'єктність вимальовується як певна константа, яка з моменту виникнення має довершену форму, існування якої не може бути припинено аж до припинення існування носія цієї здатності. Проте доречно згадати, що як адміністративно-деліктне, так і кримінальне законодавство України, а також інших країн світу містить такий вид кримінального покарання (адміністративного стягнення) як позбавлення права керування транспортним засобом. За результатами дослідження дисертант доходить висновку, що після досягнення встановленого віку фізична особа не може втратити чи бути позбавленою спеціальної правоздатності, правоздатність щодо керування певними видами транспортних засобів може бути лише обмежена на певний термін на підставі закону (у разі позбавлення правопорушника відповідного права керування). Згідно з українським законодавством позбавлення наданого даному громадянину права керування транспортними засобами як адміністративне стягнення застосовується на строк до трьох років за грубе або повторне порушення порядку користування цим правом або на строк до десяти років за систематичне порушення порядку користування цим правом (ст. 30 КУпАП), як кримінальне покарання – на строк до десяти років (ст. 55 КК України). Однак у 2021 році до Верховної Ради України було подано проект Закону про внесення змін до деяких законодавчих актів щодо терміну позбавлення права керувати транспортними засобами (№ 6278 від 04.11.2021 р.). Пропонується передбачити у законі за систематичне порушення порядку користування цим правом можливість позбавляти осіб користування цим правом довічно. У роботі здобувач не приділяє уваги аналізу подібних перспектив та практики, тож під час публічного захисту було б цікаво почути його думку, як корелюється така перспектива з твердженням про невідчужуваність спеціальної правоздатності щодо керування транспортними засобами.

Наведені зауваження можуть відбивати суб'єктивну позицію опонента на деякі аспекти наведених суспільних відносин і жодним чином не впливають на загальну позитивну оцінку рівня дисертаційного дослідження.

Висновок щодо відповідності дисертації вимогам Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії.

Дисертаційне дослідження Маслянка Сергія Вікторовича за темою: «Адміністративно-правовий статус особи, яка керує транспортним засобом» є самостійною кваліфікованою науковою працею, яка відповідає вимогам Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженого Постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 року № 44. У зв'язку з цим Маслянко Сергій Вікторович заслуговує на присудження йому наукового ступеня доктора філософії у галузі знань 08 «Право» за спеціальністю 081 «Право».

Офіційний опонент:

завідувач кафедри адміністративного,
фінансового та інформаційного права
Київського національного торговельно-
економічного університету,
доктор юридичних наук, професор

Тарас ГУРЖІЙ

Підпис засвідчено:

Підпис Тарас Г. Гуржий засвідчую
Начальник відділу кадрів Г. Шевченко